

BÀI II.

II.

Trở lại Sài Gòn, thứ Ba 27/11/1979.

Tâm trạng mang mang kỳ quái, bất cứ lúc nào tôi cũng dễ dàng nhớ lại câu nói của Đan:

"Nửa tháng qua, mỗi đêm trở giấc, anh vẫn có em bên cạnh. Ngày mai xa cách, chắc là anh nhớ lắm..."

Thật vậy, tất cả mọi sự trong đời đều chỉ là thói quen. Cái thói quen nguy hiểm mà Đan đang tạo cho tôi thật là dễ sợ, nhưng cũng vô cùng quyến rũ. Từ lâu rồi tôi vẫn tỏ rõ cá tính độc lập của mình qua sự kiên gân như chưa bao giờ cho phép mình quyến luyến ai hay điều gì quá đáng. Tôi sợ sự tan vỡ sau rất dễ làm ngã gục nếu tự du mình vào sự quyến luyến quá nhiều.

Vậy mà với Đan?

Có phải Thượng Đế đang trêu ghẹo cái bản chất đa cảm này?

Trở lại Sài Gòn, mọi thói quen có Đan trong 10 ngày tuyệt diệu đã làm mất thăng bằng không ít. Lúc nào cũng chỉ nhớ thương kỷ niệm. Tôi tự cười mình, tự hỏi rằng có thể nào lại yếu đuối đến độ đó vì một người đàn ông?

□

Lưu diễn Củ Chi, thứ Năm 29/11/1979.

Đan vẫn theo xe đoàn đi cạnh tôi hằng buổi chiều, im lặng trầm tĩnh như một cái bóng.

Một đêm trên những bậc thang của sân banh Củ Chi, trong lúc chờ giờ hát, Đan nói ngậm ngùi:

"Sau này khi em đã rời khỏi quê hương, có lúc nào ngẫm lại đời mình, anh sẽ tự nhủ rằng ít ra trong định mệnh đã có một người đàn bà yêu mình hết lòng và cũng nhận được một tình yêu hết lòng của anh."

Rồi xiết tay tôi, Đan tiếp:

"Cái gì nơi em cũng đều mỏng manh quá, từ dáng dấp hình hài đến tiếng nói cũng đều tỏ ra sự mỏng manh dễ vỡ. Nó khàn khàn mệt mỏi và như muốn đứt hơi..."

□

Sài Gòn, Noel 1979.

Lại một mùa Noel nữa trôi qua trong cuộc đời với một người đàn ông mới hiện diện trong kỷ niệm.

Chúng tôi đi với nhau từ chập tối, đến nhà thờ với đám Phạm Trung Thành (một học sinh Quốc Gia Nghĩa Từ thời cũ), qua quán *café* Từ Công Phụng, rồi trở lại nhà Thành ăn *reveillon* uống rượu khuya.

Một đêm Noel như mọi đêm Noel. Chỉ khác là Đan ngồi im, vẻ chịu đựng trước không khí trẻ trung quen thuộc của tôi, nét mặt làm lì khó hiểu. Theo những điều này, tôi thấy mình như bối rối hẳn, không biết phải làm gì cho đúng. Về cô đặc nơi Đan khiến tôi mất cả hứng thú. Và lần đầu tiên tôi ngỡ ngàng nhận ra rằng trong cuộc đời đã có một người làm dừng được sự hiểu động trong tôi trước một cuộc chơi.

Chúng tôi rời quán *café* Từ Công Phụng trong tâm trạng này, nhận ra sự bực bội khó chịu của Đan, cũng nhận ra trong chính mình một sự thất vọng mới mẻ. Có lẽ tôi lầm lẫn khi đòi hỏi nơi Đan một đáp ứng cả đam mê lẫn tình yêu nồng thắm. Lầm lẫn khi muốn bắt Đan làm một việc quá sức mình. Dù rằng anh yêu tôi rất nhiều, nhưng không phải là anh sẵn sàng chịu đựng mọi cơn điên đảo của tôi. Sự thất vọng tôi muốn nói là vậy.

Thất vọng nhận ra "sự khác biệt giữa hai chúng tôi". Tôi vẫn còn là người đàn bà sôi nổi quá và Đan là người đàn ông thật lạnh lùng trầm tĩnh (một cách đáng buồn phiền) không dễ gì thích ứng với những sôi nổi chung quanh tôi.

Thôi vậy!

□